

същност е така. Трябва да се внимава. След вечерята се разходихме в центъра на градчето – попаднах на едно магазинче с местни местни бижута – изтъргувах се и взех два комплекта за Ачето и Стефчето – дано да им харесат.

19 юни 2017

- Ставане рано, закуска и в автобуса. Ако имаме късмет днес ще видим кондорите. Пътувахме около 1 час с едно спиране на поредния пазар. Вече знаем какво ни чака там като асортимент, като цени и т.н. Графикът на местните водачи се изпълнява – местните трябва да имат шанс да продадат нещо. Все пак, всеки път с удоволствие гледам красивите шапки, ръкавици, торбички и какво ли още не, изработено на ръка от хората. Основния цвят е червения – всичко се върти около него.
- Пътя, по който пътувахме беше в строителство. Но как го правеха ??? Прави се профила на пътя в скалите и след това се включва една поточна линия, в която :
  - една машина прави на нещо като смес от малки камъчета – раздробява повърхностния слой от около 15 - 20 см.
  - друга машина прави суха смес от цимент и така подготвения материал;
  - трета машина разпръсква вода и пак го разбърква;
  - четвъртата машина е тежък валяк;
  - след това този слой отстоява и след определен период от време върху него се поставят два слоя асфалт – перфектен път – няма напуквания, няма дупки, няма бабуни.
- Минахме и през тунел, но този не е като нашите – просто пробита дупка в скалата - ами така го правят хората, но се използва – и ние минахме.

- Вече сме в каньона – гледката е страховита и впечатляваща. Стигнахме и до мястото откъдето по принцип се наблюдават кондорите – ако те решат да се покажат все пак де. Около мястото са паркирали около 30-50 автобуса като нашия. Около 500-600 кибика са приготвили фотоапаратите и чакат „птичките“ да се появят. Местят се от място на място, като си мислят, че новото е по-добро. Искат да са до оградата, а не там някъде отзад. Един час мина и няма никой. Отпуснаха ни още 30 минути. И тогава когато ни оставаха само 5 минути, те се появиха – много бяха. Кръжаха, без да си мърдат крилата и без да се интересуват от двукраките там долу. Те си бяха вкъщи. Прелитаха над нас пак и пак. БЛАГОДАРИМ !!! Снимахме, снимахме и май никой не искаше да си тръгва. Ще ми се един ден да слезем при реката и от там да стигнем до билото - виждаха се пътечки, които някой може би е използвал за тази цел. Сега няма време – тук сме за тези два часа само ... у-у-у-у-у-у.
- Все пак всяко нещо си има край – трябваше да се натоварим в автобусчето – чакаше ни дълъг път – днес трябваше да стигнем до Пуно – основния град на Титикака. Чакаха ни около 8 часа път.

- Част то пътя минаваше отново по познатото ни плато – 4100 метра. Тази път спряхме на най-високата точка. Огледахме се, пихме по един чай с кока и още някакви местни местни треви. Видяхме заобикалящите ни от всякъде пасивни и действащи вулкани,

направихме редовните снимки, и на път. Тези които ги болеше главата пак ги боли -

лоша работа.

- За себе си реших, че кока листата не са за мене. Ефект не чувствам, а определено не са и удоволствие. Оставам си на вода – редовно и постоянно ☺.
- Пътуваме на изток – държим една постоянна височина – около 4000 м. Картичката около нас също е постоянна – жълта еднаквост. Мислех си че на 4000 м ни чака студ и снегове, но забравих че сме на около 5 градуса южно от екватора. През деня е приятно, само дето трябва да се внимава с разголването – слънцето пече, но сме на високо и на човек малко му трябва за да изстине. Днес като ли че съм по-добре – носът ми не беше запушен. Ще я бъде.

- Спряхме за момент и на поредното езеро – красиво е – на 4400 м. – да не повярва човек – добре, че е пред мене. От поредното пазарче купих обещаната мъничка лама за